

410

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 listopada 1965 r.

w sprawie finansowania nakładów związanych z realizacją programów organizacyjno-technicznej rekonstrukcji gospodarki uspołecznionej.

1. Przedsięwzięcia rekonstrukcyjne i niezbędne do wykonania tych przedsięwzięć środki oraz przewidywane efekty powinny być włączone do projektów planów gospodarczych. Jednostki nadzorujące prace nad projektami planów gospodarczych (wieloletnich i rocznych) powinny czuwać nad wykonaniem wymienionego postanowienia. Zjednoczenia wiodące, do których należy opracowanie branżowych programów rekonstrukcji, powinny czuwać również nad wdrażaniem tych programów w życie. Zjednoczenia wiodące w ramach swoich uprawnień i obowiązków koordynacyjnych powinny przy opracowywaniu projektów planów dopilnować, aby zadania i środki wynikające z zatwierdzonych programów rekonstrukcji zostały uwzględnione w planach właściwych jednostek (§ 14 ust. 2 pkt 2 i 3 uchwały nr 116 Rady Ministrów z dnia 14 maja 1965 r. o współpracy i koordynacji gospodarczej — Monitor Polski Nr 33, poz. 178).

2. Program rekonstrukcji, zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 30 lipca 1964 r. w sprawie zasad opracowania programu organizacyjno-technicznej rekonstrukcji branż i gałęzi gospodarki uspołecznionej oraz regionów, może polegać na podejmowaniu przedsięwzięć o charakterze zadań inwestycyjnych, jak też przedsięwzięć techniczno-organizacyjnych, nie wymagających nakładów inwestycyjnych. Przedsięwzięcia rekonstrukcyjne o charakterze zadań inwestycyjnych powinny być ujęte w części planu 5-letniego i rocznych narodowych planów gospodarczych dotyczącej inwestycji, inne zaś przedsięwzięcia — w innych częściach planu właściwych dla charakteru tych przedsięwzięć.

3. Przedsięwzięcia rekonstrukcyjne o charakterze zadań inwestycyjnych powinny być zaklasyfikowane do odpowiednich grup inwestycji (centralnych, zjednoczeń, inwestycji podejmowanych na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych lub inwestycji własnych przedsiębiorstw) — według ogólnych zasad podziału inwestycji, ustalonych w instrukcjach dotyczących sporządzania projektów narodowych planów gospodarczych.

4. W ślad za włączeniem do planu inwestycyjnego nakładów inwestycyjnych niezbędnych do wykonania programu rekonstrukcji jednostki nadzorujące przedsiębiorstwa (ministerstwa, zjednoczenia, prezydium rad narodowych) obowiązane są zaplanować, a następnie, po zatwierdzeniu planu, przydzielić wykonawcom zadań inwestycyjnych wynikających z programu rekonstrukcji odpowiednie środki finansowe przewidziane dla danego rodzaju inwestycji (inwestycji centralnych, inwestycji zjednoczeń, inwestycji podejmowanych na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych) w przepisach regulujących zasady finansowania inwestycji. Zadania inwestycyjne zakwalifikowane do inwestycji przedsiębiorstw podlegają sfinansowaniu ze środków funduszy przeznaczonych na finansowanie produkcyjnych inwestycji przedsiębiorstw. Potrzeby finansowe związane z realizacją przedsięwzięć rekonstrukcyjnych wykonywanych w trybie inwestycji przedsiębiorstw powinny być uwzględnione przy określaniu przez jednostki nadrzędne wskaźników zysku i amortyzacji, pozostawionych do dyspozycji przedsiębiorstw. W braku

środków własnych na sfinansowanie zadań rekonstrukcyjnych realizowanych jako inwestycje przedsiębiorstw przedsiębiorstwa mogą występować do banku o udzielenie im kredytu bankowego. Przedsięwzięcia rekonstrukcyjne o charakterze inwestycji przedsiębiorstw nie objęte planem rocznym, a odpowiadające warunkom inwestycji szybko rentujących się, mogą być realizowane z kredytu bankowego, udzielanego przez banki zgodnie z przepisami regulującymi zasady finansowania inwestycji.

5. Przygotowanie dokumentacji dla inwestycji, wynikających z zatwierdzonych programów rekonstrukcji, podlega sfinansowaniu ze środków przydzielonych na inwestycje, których dotyczy opracowywana dokumentacja. Jeśli dokumentacja dotyczy inwestycji planowanych w przyszłości do realizacji jako inwestycje centralne lub inwestycje zjednoczeń czy też inwestycje podejmowane na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych, nakłady na tę dokumentację podlegają realizacji w ramach zadań inwestycyjnych na dokumentację przyszłościową i ze środków przydzielonych na te zadania. Dotyczy to zarówno projektów wstępnych, jak i projektów technicznych. Gdyby w ciągu roku okazało się, że nakłady inwestycyjne na dokumentację przyszłościową są niewystarczające, można limity te przekroczyć o przyznany na ten cel kredyt bankowy.

6. Zjednoczenia wiodące, działając w granicach porozumienia branżowego, mogą koncentrować na własnym funduszu inwestycyjnym środki przeznaczone na finansowanie przyszłościowej dokumentacji dla inwestycji jednostek, w stosunku do których wykonują funkcje koordynacyjne. Dotyczy to w szczególności przypadków, gdy dokumentacja powinna być opracowana równolegle i kompleksowo dla różnych przedsięwzięć inwestycyjnych wzajemnie powiązanych i warunkujących osiągnięcie efektów rekonstrukcji podejmowanej w skali określonej branży. W tym wypadku nakłady i środki niezbędne do wykonania prac dokumentacyjnych na podstawie zawartej umowy podlegają przeniesieniu przez przedsiębiorstwa organizacyjnie podporządkowane innym jednostkom na fundusz inwestycyjny zjednoczenia wiodącego. Wykonaną dokumentację zjednoczenia wiodące przekazują nieodpłatnie jednostkom mającym realizować na tej podstawie inwestycje.

7. Jeśli w wyniku programu rekonstrukcji zachodzi potrzeba dokonania wspólnej inwestycji, zjednoczenia wiodące lub prezydium rad narodowych powinny wyznaczyć jednostkę mającą realizować przedsięwzięcie i zapewnić w planach uczestników wspólnej inwestycji nakłady i środki niezbędne do wniesienia udziałów. W zakresie organizowania i realizacji wspólnych inwestycji rekonstrukcyjnych należy kierować się zasadami określonymi w uchwale nr 100 Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1965 r. w sprawie planowania, realizacji i finansowania inwestycji wspólnych (Monitor Polski Nr 26, poz. 128).

8. Realizacja przedsięwzięć nie posiadających charakteru inwestycji podlega sfinansowaniu ze środków funduszu postępu techniczno-ekonomicznego bądź ze środków obrotowych przedsiębiorstw — według ogólnych zasad obowiązujących

jących w danej branży. Zakres i warunki wykorzystania funduszu postępu techniczno-ekonomicznego określają obowiązujące przepisy, w szczególności:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r. w sprawie funduszu postępu techniczno-ekonomicznego (Dz. U. Nr 49, poz. 274),
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 18 lutego 1964 r. w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej funduszem postępu techniczno-ekonomicznego (Monitor Polski Nr 13, poz. 60),
- 3) wytyczne Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 15 stycznia 1964 r. w sprawie zasad kwalifikacji prac w zakresie rozwoju techniki oraz kryteriów kwalifikujących je do finansowania ze środków funduszu postępu techniczno-ekonomicznego (Dz. Urz. Komitetu Nauki i Techniki Nr 1, poz. 2),
- 4) zarządzenia właściwych ministrów, wydane na podstawie powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 1963 r.,
- 5) instrukcja Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 8 marca 1963 r. w sprawie szczegółowych zasad planowania, ewidencji i rozliczania kosztów przygotowania nowej produkcji w przemyśle maszynowym, elektrotechnicznym i pokrewnych (Monitor Polski Nr 28, poz. 148).

Środki finansowe przeznaczone na cele rekonstrukcji (pochodzące ze środków obrotowych z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego itp.) mogą być skoncentrowane na szczeblu zjednoczenia wiodącego na funduszu branży. Realizacja ogólnych przedsięwzięć rekonstrukcyjnych lub też przedsięwzięć sprzężonych — w tym znaczeniu, że kompleksowe ich wykonanie warunkuje uzyskanie pełnego efektu rekonstrukcji — powinna następować na podstawie umowy zawartej przez zainteresowane jednostki. Umowa powinna stanowić załącznik do porozumienia branżowego i powinna określać rodzaj przedsięwzięcia, terminy realizacji, wysokość i rodzaj środków przeznaczonych na realizację, sankcje za niedotrzymanie umowy, warunki wypowiedzenia umowy itp. Przy wspólnych przedsięwzięciach umowa powinna nadto określać jednostkę wiodącą dla danego przedsięwzięcia, warunki korzystania ze wspólnego przedsięwzięcia, podział kosztów realizacji i eksploatacji.

9. Przedsięwzięcia rekonstrukcyjne wymagające dokonania nakładów zarówno inwestycyjnych, jak i pozainwestycyjnych, finansowane są z różnych źródeł, właściwych dla charakteru nakładów danych przedsięwzięć, a mianowicie:

- 1) ze środków inwestycyjnych będą finansowane nakłady na nabycie lub wytworzenie środków trwałych i ewentualnie inne nakłady (nabycie licencji, wytworzenie prototypów, przyuczenie kadr), jednakże pod warunkiem obciążenia tych nakładów dokumentacją budowanych lub rozbudowywanych obiektów,
- 2) pozostałe nakłady (nie objęte dokumentacją inwestycyj-

ną) podlegają sfinansowaniu ze środków wymienionych w ust. 8. Jeśli przy zleceniu przez zjednoczenie wiodące prac (dokumentacyjnych) dla przedsięwzięć rekonstrukcyjnych zachodzą trudności rozgraniczenia wydatków inwestycyjnych i pozainwestycyjnych, wydatki te mogą być wstępnie sfinansowane w całości z własnego funduszu branży, z tym że wydatki o charakterze inwestycyjnym powinny następnie zostać zrefundowane ze środków, z których finansowane będą nakłady inwestycyjne

10. Jednostkami uprawnionymi do udzielania zleceń na opracowanie dokumentacji dla wspólnych przedsięwzięć rekonstrukcyjnych, zarówno o charakterze inwestycyjnym, jak i pozainwestycyjnym, są zjednoczenia wiodące lub — w ramach uprawnień w zakresie koordynacji terenowo-branżowej — odpowiednie organy prezydium wojewódzkich rad narodowych. Jednostki te mogą upoważnić do wydawania takich zleceń podległe sobie jednostki gospodarcze lub jednostki budżetowe (przedsiębiorstwa wiodące, prezydium powiatowych rad narodowych), jak też — w wypadku dokumentacji dla wspólnej inwestycji — jednostkę wyznaczoną do pełnienia funkcji inwestora zastępczego. Opracowanie dokumentacji dla przedsięwzięć rekonstrukcyjnych, nie dające się wykonać własnymi siłami przez personel jednostek wiodących (zjednoczenia, prezydium rad narodowych, przedsiębiorstwa), powinno być zlecane uspołecznionym jednostkom gospodarczym lub naukowo-technicznym (biura projektów, instytuty, biura konstrukcyjne i technologiczne przedsiębiorstw). W wyjątkowych wypadkach, zgodnie z obowiązującymi przepisami o dostawach i usługach, opracowanie dokumentacji lub jej fragmentów może być zlecane specjalistom lub grupom specjalistów na zasadzie prac zleconych i w granicach posiadanego funduszu płac.

11. Jeżeli w wyniku realizacji przedsięwzięć organizacyjnych lub organizacyjno-technicznych zajdzie potrzeba dokonania w przedsiębiorstwach zmian rozmiarów środków obrotowych oraz limitów zatrudnienia i funduszu płac, zmiany te jednostki nadrzędne powinny uwzględnić przy ustalaniu wskaźników do rocznych planów techniczno-ekonomicznych podporządkowanych jednostek lub w trybie obowiązującym dla przeprowadzenia zmian tych planów.

12. Odpłatne przekazanie środków trwałych stanowi dla nabywcy tych środków nakład inwestycyjny. Nakłady na odpłatne nabycie środków trwałych od poprzednich użytkowników i związane z tym koszty obejmujące cenę nabycia, koszty transportu, ponownego montażu łącznie z ewentualnym kosztem niezbędnego remontu, o ile nie są objęte zadaniami planowymi, mogą być zrealizowane jako inwestycje pozaplanowe na warunkach określonych w przepisach regulujących zasady finansowania inwestycji ze środków własnych lub z kredytu bankowego (nie limitowanego).

Minister Finansów: w z. J. Kole

411

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 grudnia 1965 r.

w sprawie trybu inkasa podatków i innych należności finansowych przez sołtysów.

Na podstawie § 9 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu wyborów, zakresu działania oraz praw i obowiązków sołtysa (Dz. U.

z 1958 r. Nr 15, poz. 67 i Nr 48, poz. 237 oraz z 1960 r. Nr 32, poz. 178) i § 5 zarządzenia nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 1963 r. w sprawie wynagradzania